

Sygn. akt: *IC 932/15*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez sekr. sąd. N. K. w dniu 09 marca 2016 r.

sprawy z powództwa **P. M.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. M. kwotę 21.350,62 zł (dwudziestu jeden tysięcy trzystu pięćdziesięciu złotych sześćdziesięciu dwóch groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 04 października 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. M. kwotę 4.296,80 zł (czterech tysięcy dwustu dziewięćdziesięciu sześciu złotych osiemdziesięciu groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje zwrócić powodowi P. M. z kasy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 220,20 zł (dwustu dwudziestu złotych dwudziestu groszy) z tytułu niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

UZASADNIENIE

Powód **P. M.** pozwem skierowanym przeciwko (...) **S.A. w W.** wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej kwoty 21.350,62 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 04 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 10 czerwca 2014 r. w R., należący do powoda pojazd marki M. o nr rej. (...) został uszkodzony wskutek wypadku komunikacyjnego, za którego spowodowanie odpowiedzialność ponosi kierujący pojazdem ubezpieczonym u pozwanej. Pozwana przyznała powodowi odszkodowanie w łącznej wysokości 25.253,43 zł, które zdaniem powoda jest zaniżone, albowiem powód zlecił wykonanie kalkulacji naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, który wyliczył ten koszt na 46.604,05 zł. Ponadto powód domaga się zapłaty kwoty 984 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem kosztów pełnomocnictwa w postępowaniu likwidacyjnym.

Nakazem zapłaty z 04 maja 2015 r., wydanym w sprawie I Nc 292/15, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego pozwana wniosła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, że szkoda, jaką poniósł poszkodowany, została mu wyrównana, natomiast przedstawiona przez powoda kalkulacja naprawy jest zawyżona w odniesieniu do cen za części zamienne i stawek robocizny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 czerwca 2014 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd M. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność P. M..

W dniu zdarzenia pojazd kierowany przez sprawcę szkody objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A.

Szkoda została zgłoszona do ubezpieczyciela w dniu 11 czerwca 2014 r.

Okoliczność bezsporna, vide: zgłoszenie szkody – w aktach szkody nr (...), k. 56-58.

Z tytułu kosztów naprawy pojazdu, pozwana przyznała powodowi odszkodowanie w wysokości 25.253,43 zł.

Okoliczność bezsporna, vide: pismo (...) S.A. z 08 sierpnia 2014 r., k. 23; kalkulacja naprawy nr (...), k. 10-16.

Powód zwrócił się o reprezentowanie go w postępowaniu przedsądowym oraz o sporządzenie kosztorysu naprawy do niezależnego rzeczoznawcy. Z tytułu wykonania przedmiotowej usługi powód poniósł koszty w wysokości 984 zł. Całkowity koszt naprawy, ustalony na podstawie kalkulacji naprawy sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę wyniósł 41.934,41 zł. Powód wezwał pozwaną do weryfikacji wysokości odszkodowania, jednak (...) S.A. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, informując, iż zweryfikował kosztorys powoda do kwoty 35.104,09 zł i tak zweryfikowany kosztorys może stanowić podstawę do rozliczenia faktycznie poniesionych kosztów naprawy samochodu po przedłożeniu faktur VAT dokumentujących naprawę.

Dowody: kalkulacja naprawy nr (...) k. 17-22; faktura VAT nr (...), k. 279; korespondencja między stronami, k. 23-26.

Niezbędne koszty naprawy przedmiotowego pojazdu wynoszą 46.604,05 zł brutto i obejmuje on zakres naprawy udokumentowany przez pozwaną, z uwzględnieniem cen części oryginalnych uszkodzonych elementów oraz stawek robocizny za prace blacharsko-mechaniczne oraz lakiernicze na poziomie 130/130 zł za rbh.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej B. S. wraz z kalkulacją, k. 61-74.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż stan faktyczny pomiędzy stronami w dużej mierze nie był sporny. Pozwana potwierdziła, iż ponosiła odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia OC za zdarzenie, w którym został uszkodzony pojazd powoda oraz że wypłaciła częściowe odszkodowanie w kwocie 25.253,43 zł, odmawiając wypłaty w pozostałej części.

Stan faktyczny został ustalony przede wszystkim na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej B. S.. Opinia ta stanowiła podstawę ustalenia szkody poniesionej przez powoda. Biegły w swojej opinii posługiwał się jasnymi i precyzyjnymi określeniami oraz w sposób wyczerpujący i zupełny udzielił odpowiedzi na zadane pytania. Należy stwierdzić, iż wnioski zawarte w opinii biegłego są jasne, a przeprowadzony wywód stanowiący ich uzasadnienie jest logiczny. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię biegłego za rzetelną, mając na względzie także to, że osoba ją sporządzająca posiada odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie, w zakres której wchodził przedmiot opiniowania.

Co należy również podkreślić, strony niniejszego postępowania nie kwestionowały treści przedmiotowej opinii.

Spór stron skupiał się wokół ustalenia wysokości szkody, jaką powód poniósł w związku z uszkodzeniem jego samochodu. Pozwana bowiem zakwestionowała koszt części zamiennych przyjętych w wyliczeniu powoda oraz koszt robocizny niezbędny do usunięcia szkody, a także koszty pełnomocnika w postępowaniu likwidacyjnym.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak wykazania poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powód ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 822 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c. i art. 361 k.c., przy czym w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia do stanu poprzedniego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72).

Należy wskazać, iż Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 05 listopada 1980 r., w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80, który niniejszy Sąd podziela w całości, wyraźnie stwierdził, że obniżenie należnego poszkodowanemu świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje podstaw prawnych. Oznacza to, że odszkodowanie należy ustalić według cen nowych części, bez pomniejszania o amortyzację. Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe, albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Oznacza to, że do ekonomicznie uzasadnionych wydatków zaliczyć należy koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Jeżeli do osiągnięcia celu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody poprzez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę, również obniżenie należnego powodowi świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje dostatecznych podstaw prawnych” (Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 05 listopada 1980 r. w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80).

Nadto w ww. wyroku Sądu Najwyższego wskazał, iż naprawienie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

W niniejszej sprawie powód żądał kwoty 21.350,62 zł tytułem nie przyznanej przez pozwaną pozostałej części odszkodowania. Sąd, w oparciu o opinię biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej ustalił, iż koszty ustalone przez powoda koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia drogowego z 10 czerwca 2014 r. są prawidłowe. Biegły potwierdził, iż koszt taki wynosi 46.604,05 zł brutto i obejmuje on zakres naprawy udokumentowany przez pozwaną, z uwzględnieniem cen części oryginalnych uszkodzonych elementów oraz stawek robocizny za prace blacharsko-mechaniczne oraz lakiernicze na poziomie 130/130 zł za rbh. Pozwana nie zakwestionowała powyższej opinii, w ocenie Sądu nie przedstawiła też żadnego miarodajnego dowodu potwierdzającego jej stanowisko w sprawie, do czego była zobowiązana na mocy art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Co więcej w aktach szkody nie odnotowano, by elementy podlegające kwalifikacji nosiły znamiona wcześniejszych napraw i innych uszkodzeń nie związanych z przedmiotową szkodą oraz że nie są oryginalne.

Sąd doszedł zatem do przekonania, że w niniejszej sprawie przy ustalaniu wysokości odszkodowania należnego powodowi należało przyjąć, że stanowi ona różnicę pomiędzy kosztami wyliczonymi w opinii sporządzonej przez biegłego B. S., a dotychczas wypłaconym mu odszkodowaniem przez pozwaną, tj. 21.350,62 zł (46.604,05 zł – 25.253,43 zł).

W konsekwencji zdaniem Sądu uzupełniająca suma odszkodowania winna wynosić 17.348,87 zł i taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz powoda.

Odnosząc się zaś do terminu spełnienia świadczenia, wskazać należy, iż został on określony w art. 817 k.c. – jako termin podstawowy w tym zakresie przyjmuje się termin 30 dni licząc od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie oraz termin 14 dni, licząc od dnia, kiedy przy zachowaniu należytej staranności było możliwe wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu albo wysokości odszkodowania. Terminy wskazane powyżej są terminami maksymalnymi i nie ma przeszkód, aby ubezpieczyciel wcześniej uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił stosowne odszkodowanie. O swojej podstawie odpowiedzialności pozwana powzięła wiedzę w chwili, gdy powód zgłosił fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego, co miało miejsce w dniu 11 czerwca 2014 r. Jednocześnie oceniając okoliczności niniejszej sprawy uznać należało, że brak było obiektywnych przeszkód, aby w ustawowym terminie 30 dni, który upłynął w dniu 12 lipca 2014 r., wypłacił powodowi odszkodowanie w pełnej wysokości. Dlatego też żądanie zapłaty odsetek od kwoty należnej tytułem kosztów naprawy pojazdu od dnia 4 października 2014 r. – jako mieszczące się w powyższych granicach, było zasadne.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 21.350,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 października 2014 r., o czym orzeczono w punkcie I wyroku na podstawie art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c., a także na mocy art. 817 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c.

Co do pozostałej dochodzonej kwoty orzeczono w punkcie II wyroku oddalając w tym zakresie powództwo, uznając, iż w tej części jest niezasadne. Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia kosztów poniesionych przez stronę z tytułu kosztów pełnomocnika w postępowaniu likwidacyjnym, gdyż po pierwsze sprawa niniejsza nie była na tyle skomplikowana, by wymagała zatrudnienia profesjonalnego podmiotu do prowadzenia rozmów z ubezpieczycielem, a po drugie w przypadku zatrudnienia pełnomocnika na etapie postępowania likwidacyjnego, zwykle reprezentuje on też stronę w postępowaniu sądowym, tak więc koszty te zawierają się już w kosztach zastępstwa procesowego. Poniesione zatem odrębnie koszty były kosztami niecelowymi.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt III i IV wyroku na mocy art. 98 k.p.c., art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. Powód wygrał niniejszy proces w przeważającej części, dlatego też Sąd obciążył pozwaną kosztami postępowania w całości. Na koszty powoda złożyły się opłata sądowa od pozwu – 1117 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł, i wynagrodzenie biegłego – 779,80 zł. Równocześnie, biorąc pod uwagę, iż na poczet zaliczki biegłego powódka uiściła zaliczkę w kwocie 1.000 zł, niewykorzystaną kwotę 220,20 zł należało jej zwrócić.

Zarządzenia:

1. (...).
2. (...)